

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-386/18-7

UIME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9 (sada: Radnička cesta 21), kojeg zastupa [] dipl.iur. (temeljem generalne punomoći Su-511/2013), protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Krka, Krk, Trg bana Josipa Jelačića 2, koju zastupa opunomoćenik [] odvjetnik iz Zagreba, [] radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 17. srpnja 2020.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/385, urbroj: 376-10-18-16 od 1. kolovoza 2018.
- II. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi naknadi troškove spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od dana primitka ove presude.
- III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, koje je doneseno povodom zahtjeva Grada Krka, ovdje zainteresirane osobe, utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na izrijekom opisanim nekretninama, i to na nekretninama koje se na dan donošenja ovog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu zainteresirane osobe prema evidenciji Općinskog suda u Rijeci, Zemljišnoknjižnog odjela Krk, te na nerazvrstanim cestama, javnim površinama i nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe navedenim u potvrdama Jedinog upravnog odjela Grada Krka od 10. srpnja 2018., označenim sastavnim dijelom tog rješenja, a na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI), prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI, JLS Krk, broj: 15/17 (dalje: Elaborat) te mu je utvrđena obveza plaćanja naknade za pravo puta od 29. prosinca 2016., odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva Grada Krka ako je do uknjižbe došlo nakon toga datuma, sve na način i od uvjetima detaljno navedenim u tom rješenju.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu, kojom zakonitost istog osporava u cijelosti zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava te

pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Iznosi kratak sažetak predmeta upravnog spora te, u bitnom, ističe da je tuženik priznao zainteresiranoj osobi pravo vlasništva, a time i status ovlaštenika naknade za pravo puta na nizu nekretnina za koje nije nedvojbeno dokazano da bi se nalazile u vlasništvu iste, pri čemu upire na stajališta ovog Suda izraženog u presudama posl.broj: UsII-114/17 i UsII-65/17. Navodi također da je tuženik zainteresiranoj osobi priznao pravo na naknadu za pravo puta na nerazvrstanim cestama i to na česticama za koje tijekom postupka nije nedvojbeno utvrđeno da bi doista bila riječ o nerazvrstanim cestama u vlasništvu zainteresirane osobe. Naime, takav zaključak da se ovdje radi o nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada Krka ne proizlazi iz zemljišnoknjižnog stanja, već isključivo iz dostavljene potvrde Primorsko-goranske županije, Grada Krka, Jedinstvenog upravnog odjela od 10. srpnja 2018., u kojoj je Grad popisao čestice koje bi u naravi trebale predstavljati nerazvrstane ceste koje se nalaze u njegovom isključivom vlasništvu. Pritom tužitelj upire na odredbu članka 102. te članka 131.-133. Zakona o cestama, u vezi članka 224. Zakona o zemljišnim knjigama, a prema kojima postoji izričita obveza općina i gradova da usklade stvarno stanje sa zemljišnoknjižnim stanjem, odnosno da izvrše evidentiranje nerazvrstanih cesta u katastru te shodno tome i u zemljišnim knjigama, kao i da po potrebi pribave odgovarajuće izmjere za potrebe usklađivanja stvarnog stanja. Nadalje, ističe kako iz daljnje potvrde od 10. srpnja 2018., proizlazi samo da bi predmetne čestice u naravi predstavljale javne površine kojima Grad upravlja sukladno odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu, iako odredbe ovoga Zakona nemaju nikakve veze s pitanjem vlasničkopravnog režima tih nekretnina niti mogu biti valjana pravna osnova za utvrđivanje prava vlasništva Grada. U smislu odredbe članka 28. stavka 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.-dalje u tekstu: ZEK), pravo na naknadu za pravo puta ima isključivo vlasnik javnih dobara, dakle, činjenica da Grad možda i upravlja ovim nekretninama i dalje nije dostatna da bi za iste stekao pravo na naknadu za pravo puta u smislu ZEK-a, ukoliko doista i ne dokaže da je vlasnik tih nekretnina putem izvadaka iz zemljišnih knjiga. S obzirom da sve odlučne činjenice nisu pravilno i potpuno utvrđene, to je počinjena i povreda načela utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09.). Slijedom svega iznesenog, tužitelj predlaže ovom Sudu da tužbeni zahtjev usvoji i poništi osporeno rješenje.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim, a što nastavno obrazlaže detaljnim razlozima, pri čemu upire na stajališta iz presuda ovoga Suda, poslovni broj: UsII-166/18 i UsII-6/17. Pritom, u bitnom, napominje kako je u potonjoj presudi ovaj Sud prihvatio potvrde zainteresirane strane kojima se potvrđuje da su nekretnine koje su u zemljišnoj knjizi nadležnog suda (vlastovnici) evidentirane kao javno dobro, javno dobro u općoj uporabi, opće dobro javne ceste, u vlasništvu zainteresirane osobe temeljem zakona, a prema podacima o katastarskim česticama navedenim u potvrdama koje je izdala zainteresirana osoba temeljem podataka iz službenih evidencija. U odnosu na nekretnine na kojima je tuženik priznao zainteresiranoj osobi pravo na naknadu za pravo puta, a koje su u naravi javne površine, te u smislu članka 3. stavka 7. Zakona o komunalnom gospodarstvu, njima upravlja zainteresirana osoba, tuženik upire na stajališta iz ovosudne presude, poslovni broj: UsII-106/17, u kojoj je navedeno da su velika većina nekretnina u konkretnom predmetu nekretnine koje se ne mogu smatrati općim dobrom (voda, zrak) u smislu članka 3. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, već javna dobra u općoj uporabi (kanali, trgovi, parkovi, dječja igrališta, javne prometne površine i dijelovi javnih cesta koji prolaze kroz naselja) za koje članak 29. ZEK-a ne propisuje pravo na naknadu za pravo puta izričito, ali su ova dobra navedena u članku 6. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, iz čega proizlazi

opravdana intencija da se pravo puta naplaćuje i za javna dobra u općoj uporabi kada njima upravlja jedinica lokalne samouprave. Iznoseći i druge razloge zbog kojih smatra osporeno rješenje na zakonu utemeljenim, tuženik predlaže ovom Sudu tužbeni zahtjev odbiti.

Zainteresirana osoba, u odgovoru na tužbu, smatra da je tuženik pravilno primijenio mjerodavno materijalno pravo kod utvrđivanja parametara visine naknade za pravo puta, a što nastavno obrazlaže detaljnim razlozima, pored ostalog, ističući da potvrde tužitelj nije osporavao tijekom upravnog postupka, niti je tužbenim navodima, koji su općenite naravi, doveo u sumnju istinitost podataka koje predmetne potvrde sadržavaju u pogledu točno određenih nekretnina. Pritom zainteresirana osoba upire na niz odluka ovoga Suda, u kojima su ovakve potvrde ocijenjene valjanim dokaznim sredstvima, citirajući dijelove navedenih odluka, nakon čega zaključuje kako je zainteresirana osoba vlasnik konkretnih nekretnina te, s te osnove, može zahtijevati naknadu za pravo puta. Slijedom izloženog, zainteresirana osoba predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan, uz naknadu iskazanog troška ovog spora.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovor na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporeno rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a, kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta. Iz navedene odredbe slijedi kako je zahtjev ovlašten podnijeti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine, što znači da činjenice u pogledu vlasništva nekretnine (odnosno upravitelja općeg dobra) u upravnom postupku moraju biti pravilno i potpuno utvrđene jer su odlučne za pravilnu primjenu navedene odredbe kao mjerodavnog materijalnog prava.

U konkretnom slučaju ovaj Sud ocjenjuje neosnovanim tužbene prigovore, kojima tužitelj osporava valjanost dokaza temeljem kojih je utvrđeno da su rješenjem tuženika obuhvaćene nerazvrstane ceste, iako takvo utvrđenje nema podloge u zemljišnoknjižnim podacima.

Naime, u odnosu na te nekretnine tuženik pravilno upire na Zakon o cestama („Narodne novine“, broj, 84/11, 22/13, 54/13, 148/13. i 92/14), koji je u odredbi članka 101. stavka 1. propisao da je nerazvrstana cesta javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazi. Dakle, sukladno navedenoj zakonskoj odredbi, nerazvrstane ceste su ex lege postale vlasništvo jedinice lokalne samouprave, pri čemu je upis u zemljišne knjige deklaratorne naravi. Stoga potvrda Primorsko-goranske županije, Grada Krka, Jedinственог upravnog odjela, klasa: 944-17/16-01/06, urbroj: 2142/01-03/1-18-27 od 10. srpnja 2018., koja čini sastavni dio osporenog rješenja, predstavlja dokaz iz službene evidencije lokalnih cesta na području Grada Krka, slijedom čega se smatra javnom ispravom u smislu odredbe članka 159. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku.

Nije pravno odlučno niti pozivanje na odredbu članka 28. stavka 4. ZEK-a, koju tužitelj dovodi u vezu s ovosudnim presudama (posl.broj UsII-114/17 i UsII-65/17), pogrešno smatrajući da je postupanje tuženika protivno praksi ovog Suda. Naime, pravilnost stajališta tuženika izraženih u osporenom rješenju, ovaj Sud je potvrdio u više svojih presuda (primjerice UsII-6/17, UsII-72/17, UsII-106/17 i dr.), na koje osnovano upućuje i tuženik u osporenom rješenju, a dodatno se na iste poziva i u odgovoru na tužbu.

Kako je, dakle, osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo iscrpne, pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku, to ovaj Sud nije našao osnove osporeno rješenje ocijeniti nezakonitim. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj u tužbi ne navodi konkretne dokaze koji bi u odnosu na konkretno određene nekretnine doveli u sumnju pravilnost podataka iz priloženih potvrda Jedinog upravnog odjela Grada Krka, i to potvrde, klasa: 944-17/16-01/06, urbroj: 2142/01-03/1-18-27, potvrde iste klase, urbroj: 2142/01-03/1-18-26 i potvrde iste klase, urbroj: 2142/01-03/1-18-25, sve od 10. srpnja 2018., već u stvari paušalnim i općenitim tvrdnjama osporava dokaznu snagu predmetnih potvrda, smatrajući da su za rješenje ove stvari relevantni isključivo podaci iz zemljišne knjige, što, međutim, nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u točki I. izreke ove presude.

Odluka o naknadi troška upravnog spora (točka II. izreke) temelji se na odredbi članka 79. stavka 1., 2. i 4. Zakona o upravnim sporovima. Naime, Sud nalazi opravdanim izdacima troškove zastupanja zainteresirane osobe po odvjetniku, koji se sastoje od troška sastava odgovora na tužbu uvećanog za PDV, na koje zainteresirana osoba ima pravo sukladno Tbr. 23. točki 1. alineji 2., u vezi Tbr. 42. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.), a ostvaruje ih na teret protivne stranke, ovdje tužitelja, koji je spor izgubio

Odluka o objavi presude temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a (točka III. izreke).

U Zagrebu 17. srpnja 2020.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.

Za točnost otpravka ovlašteni službenik

Tanja Nemčić

PRIJEMNI ŠTAMBILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Primljeno: 14.09.2020. 09:32 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/18-01/112	376-08	
Urutžbeni broj:	Prilozi:	Vrjednost:
437-20-03	0	

d2547712